

SIKLÓSI ANDRÁS VERSEI

Egy marék hazai föld
(Totth Jenőnek Ausztráliába)

Szikkadt gyomrában
hősök és senkiháziak alusznak
Ez a föld konok és kemény
szükszavú mégis beszédes
Ez a föld remények vágyak temetője
arcát szelek és gépek vésik
Ez a föld végtelen nyugodt
mégis gyorsan változik
Ez a föld ősi kincseket rejt
ez a föld óriásokat termett
Ez a föld a halál s a föltámadás kapuja
Ez a föld a jövő földje
hihetetlenül gazdag és nemes
Ez a föld könnytől meg vértől ázott
harcok szaggatták sikolyok tépték
Ez a föld papok királyok földje volt
zsarnokok hódítók taposták
de csak parasztok küszködtek érte

Elhagyni sohase tudnám
valami mindig visszahúz ide
Ez a föld apám és anyám
ez a föld legszebb szeretőm
ez a föld házam és hazám
Levetem magam a földre
belemarkolok szívemhez szorítom
Illata átjárja minden porcikámat
nedve a véremben kering
Ez a föld a tulajdon testem
sorsa a sorsom
Ez a föld én vagyok

Különös eső

Zokog zokog az ég
nyög és jajgat az űr
Könny hullik a
villámfényes éjbe
s minden cseppje egy forró csillag
Esik szakad patakszik a könny
mintha egy szerelmes
elszökött párját siratná

Végzetes éjszaka

Különös sötét éjszaka
furcsa titokzatos éj
Csillagtalan égen bujdosik a hold
gondterhelten nyög a szél
Villámok kaszabolják a horizontot
rémülten vonyítanak a kuttyák
Vad rettegés száll a Tisza fölött
borzong a fű vacognak a fák
Sehol egy ember
sehol egy iránytű
a végtelen éjszakában

Riadt vagyok
Fölkapom fejem
megálllok és beleszimatom a levegőbe
Csontomba mar
leteper a halálos szél
Őrült vigyorral körbetáncolnak bűneim
A borzalmas látomásoktól ölmi tudnék
Sorsok toppannak élém
talán az enyém is közöttük van
fekete tüzükből tán az én gyászom is ott ég

Félek

Távoli temetők jönnek
Szeretnék menekülni
de testembe csimpaszkodnak a holtak
Balfős kereszteteket látok
latrok és krisztusok rohadnak rajtuk
Húsomban szögeket vágnak
de még jobban fáj lelkem kínozása

Egyedül vagyok

Túlkiáltom az üvöltő szelet
reszketek és vonaglok
s nem tudom mi vár rám
ebben a betyárokat korbácsoló
szörnyű végzetes éjszakában

Szikrázó paripán

Elillannék szikrázó paripámon
 idegen távoli ösvényeken
 hogy ne lássam az arcokon lecsorgó
 szenvedést
 ne érezzem a föld szívdobbanását
 ne igyak többé mérgezett tejet
 ne ússzak fuldokolva a mocskos vérben
 Vágtatnék nem járt utakon egy új világba
 hol a gerinctelenek gerincéből
 fölépített katedrálisban nem kell majd imádkoznom
 ahonnan közéték hajíthatom lovam szárnyát
 és beszűkülő pupilláitokra szögezhetem
 a Lódobogást

Játék

Az életem csupa játék
 ártatlan vicc csengő kacagás
 Játékból szeretek játékból gyűlölök
 és füttyülök rá ha irigyel a világ
 Játékból születtem
 játékból lettem költő
 ki játszik a szóval s akivel mások „játszanak”
 Játékkirály vagyok egy meseországban
 ahol senki se beszél komolyan
 Pajkos szemeimben még virul az élet
 de már közel a vég
 mikor csak játékból
 főbe lövöm magam

Láz

Trópusi láz megsemmisítő tüzében izzok
 kóhók szikrazuhataga esőzik bennem
 Sejtenként olvadok mint a vas
 Minden porcikám lángoló fáklya
 Elevenen égek óriási máglyaként
 Sohasem válok hamuvá
 és semmi reményem sincs
 hogy valaha kialudjak

Megfogadom a tanácsot

Betértem egy boltba
 Kőkemények voltak mind a kenyerek
 Eszembe jutott a bibliai mondás:
 ki kővel dob meg dobod vissza kenyérrel
 Ha megtámadnak és harcba keveredem
 veszek fél tucát kiszáradt kenyeret
 Ellenségeim hiába hajigálnak rám
 öklömnyi köveket
 csak ők járhatnak rosszul
 hisz a kenyereim sokkal keményebbek
 Így előbb-utóbb meg kell hátrálniuk
 különben földre terítik őket
 a szikkadt megkövesedett öreg kenyerek

Pásztortüzekben égek

A messzi tüzekben lelkelem táncol
 lobogó hajam az élet gyökere
 Szomorú szemem népemben lángol
 sorsverte reményem százezrek hite

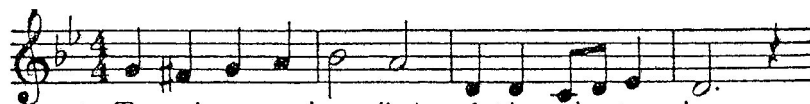
 Versem túlzeng léten s elmúláson
 szelek szárnyán röpiül a végtelenbe
 Egy vágyam van csak gyönyörű álom:
 még tovább jutni – az emberszívekbe

Nem ismer senki

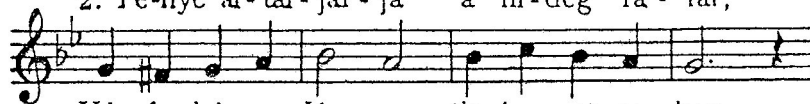
Pokolba minden kincssel fénnyel
 nem illik hozzám semmi pompa
 Véres vad lélek tombol bennem
 s mérhetetlen fekete csend omlík
 Nincsenek határait semhol semerre
 Nem ismer senki és én se jutok el
 soha magamhoz
 Idegen vagyok a rosszarcú világban
 hontalan csavargó
 megfejthetetlen álom
 s tűzhányók gyomrában edzett
 jövőbe hasító harci kés

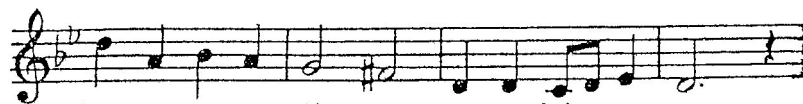
Kapossy: Egyházi Énekek (1887) – Harangi László

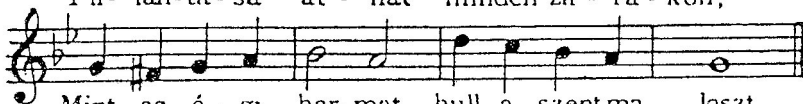
1. Templom csendes mélyén, ol-tár-rej - te - ken
2. Fé-nye ál-tal-jár-ja a hi-deg fa - lat,

Hó-fe-hé-ren Jé - zus tit-kon ott pi - hen.
Szürke ut-ca men-tén tit-ko-san ha-lad

Kö-rü-löt-te éj van, e-gye-dül vir-raszt.
Pil-lan-tá-sa át - hat minden zá - ra - kon,

Mint az é - gi har-mat, hull a szentma laszt.
Fennvirrasztva jár az al - vó fal - va kon

3. Látja dúsak házát, kunyhóban szegényt,
Szétsugároz vigaszt, enyhülést, reményt.
Tekintete balszam, ha a szív sebes,
A magános éjben szíveket keres.

4. Látja, aki árva, aki elhagyott,
Börtönében látja a szegény rabot,
S ha a fáradt ember kínban elmerül,
Azt susogja néki: «Nem vagy egyedül!»